

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	9509100052
Dátum vydania rozhodnutia:	07.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Lipovský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9509100052.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Pavla Farkaša na verejnom zasadnutí 7. apríla 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného E. H. a spol., vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK - 2 T 18/2009, o dovolaní, ktoré podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky v prospech obvineného doc. RNDr. O. S., CSc., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2013, sp. zn. 5 To 11/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Tr. por. dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa zamietá.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) zo 17. júla 2012, sp. zn. PK 2T 18/2009, bol obvinený doc. RNDr. O. S., CSc., uznaný za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obvinený doc. RNDr. O. S., CSc., v presne nezistenom čase v období od 10. decembra 2007 do 12. marca 2008 na bližšie nezistenom mieste východoslovenského regiónu ako poslanec Mestského zastupiteľstva mesta F. zvolený ako nezávislý kandidát na spoločnej kandidátke politických strán R., si dal sľúbiť od E. H. prostredníctvom H. H. finančnú hotovosť vo výške 340.000,-Sk (11.285,32 €) za to, že na rokovaníach Mestského zastupiteľstva v F. pri schvaľovaní dvoch samostatných návrhov týkajúcich sa v prvom návrhu schválenia prevodu vlastníctva nebytového priestoru nachádzajúceho sa v rodinnom dome na P. ul. č. XX v F., súpisné číslo XXX katastrálne územie (k.ú.) R. H. č. parcely XXX/X, na prízemí so vstupom z P. N. s výmerou 130,16 m², vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, zariadeniach domu a alikvotnej časti pozemkov o veľkosti 3165/10 000 prislúchajúceho k nebytovému priestoru pre nájomcu nebytového priestoru podnikateľský subjekt E. H., R., za cenu 3.620.000,-Sk (120.161,98 €) a v druhom návrhu odpredaja bytov č. 1 a č. 2 v rodinnom dome P. ul. č. XX - S. ul. č. X, v F., súpisné číslo XXX na parcele č. XXX/X k. ú. R. H., v rozsahu byt č. 1 vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu ako aj spoluvlastníckeho podielu na pozemku vo veľkosti 3337/10 000 pre E. H. a C. H. za kúpnu cenu 870.000,-Sk (28.878,71 €) a byt č. 2, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a

zariadeniach domu ako aj spoluvlastníckeho podielu na pozemku vo veľkosti 3498/10 000 pre Mgr. E. N. za kúpnu cenu 1.000.000,-Sk (33.199,92 €) bude ako poslanec mestského zastupiteľstva hlasovať za ich schválenie a taktiež aj za to, že zabezpečí ďalšie poslanecké hlasy svojho poslaneckého klubu, pričom dňa 11. marca 2008 na XIII. rokovaní Mestského zastupiteľstva mesta F. hlasoval za tieto návrhy.

Špecializovaný trestný súd za tento trestný čin uložil obvinenému doc. RNDr. O. S., CSc., podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., trest odňatia slobody na 5 (päť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Ďalej obvinenému podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd uložil aj peňažný trest vo výške 3.000 €, pričom podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. rozhodol, že vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) rok. Zároveň obvinenému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti spojenej s výkonom právomoci verejného činiteľa na 5 (päť) rokov.

Rozsudok špecializovaného trestného súdu nadobudol právoplatnosť 25. apríla 2013, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 5 To 11/2012 odvolanie obvinených E. H., H. H. a doc. RNDr. O. S., CSc., podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Odpis uznesenia odvolacieho súdu bol doručený obvinenému doc. RNDr. O. S., CSc., 15. júla 2013 a jeho obhajcovi JUDr. Jozefovi Olejovi 21. júna 2013 (č.l. 1358, zv. 10).

Špecializovaný trestný súd predložil 26. februára 2014 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky v prospech obvineného doc. RNDr. O. S., CSc., 30. decembra 2013 na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2013, sp. zn. 5 To 11/2012, z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) a ods. 3 Tr. por. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky tiež odložil výkon napadnutého rozhodnutia až do rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní poukázal predovšetkým na to, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že obvinený S. spáchal skutok popísaný v skutkovej vete prvostupňového rozsudku. Samotné „sľúbenie úplatku“ bolo v priebehu celého konania preukazované výlučne nepriamymi dôkazmi, vykonanými selektívne, ktoré jednoznačným spôsobom nepreukázali existenciu tohto konania. V danom prípade nedošlo k „zabezpečeniu ďalších hlasov“ v mestskom zastupiteľstve, čo potvrdili výpovede svedkov, poslancov mestského zastupiteľstva, ktorí opakovane tvrdili, že ich o určité hlasovanie obvinený S. nežiadal a v tejto súvislosti im nič nesľúbil. Z vykonaných dôkazov (odposluchov a výpovedí svedkov - poslancov mestského zastupiteľstva), nevyplýva snaha obvineného ovplyvňovať rozhodovanie poslancov pri hlasovaní. Rovnako tak nebolo preukázané, že obvinený úplatok požadoval alebo si dal sľúbiť. Konanie obvineného S. nenapĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku, najmä pokiaľ ide o objektívnu a subjektívnu stránku.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní upozornil na rozpory v tvrdeniach obvineného H. obvinenému H. v odposluchoch telefonických rozhovorov, čo je preukázané ich prepismi (prepis hovoru č. 173 z 11. marca 2008 o 15:11 hod.). Ďalej v tomto smere poukázal aj na ďalšie jednotlivé skutočnosti vyplývajúce z týchto prepisov (bližšie pozri dovolanie), pričom podľa jeho názoru boli dôkazy vykonané v súdnom konaní, najmä odposluchy telefonických hovorov, vyberané selektívne s cieľom účelovo použiť len tvrdenia svedčiace v neprospech obvineného; a preto týmto postupom súdov oboch stupňov bola porušená zásada voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa záverov dovolateľa navyše prvostupňový súd viazaný právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd v uznesení z 2. júna 2011, sp. zn. 5 To 15/2010, nevykonával dôsledne dôkazy, ktoré bol povinný vykonať na zistenie skutkového stavu veci, resp. ich

dôsledne nevyhodnotil a v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi náležite nevyrovnal. Podľa názoru ministra spravodlivosti predložené listinné dôkazy a výsluchy svedkov svedčia v prospech doc. RNDr. O. S., CSc., a preukazujú jeho nevinu.

Dovolateľ navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2013, sp. zn. 5 To 11/2012, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného doc. RNDr. O. S., CSc., v ustanovení § 2 ods. 6, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 11 a ods. 12 Tr. por., aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad, a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu podaného dovolania 23. januára 2014 vyjadrila prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá nesúhlasila s uvedenými dôvodmi dovolania, a preto navrhla dovolanie ministra spravodlivosti v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci na verejnom zasadnutí zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné zamietnuť na podľa § 392 ods. 1 Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade však musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov totiž znamená predlžovanie konania a prelomenie princípu nezmeniteľnosti rozhodnutia, ktoré sa stalo právoplatným. Dôvody dovolania sú - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - podstatne užšie.

Novelou Trestného poriadku vykonanú zákonom č. 262/2011 Z. z. bolo do Trestného poriadku doplnené ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por., rozširujúc tak dovolacie dôvody uvedené v § 371 Tr. por., ktorým sa zaviedol nový dovolací dôvod pre ministra spravodlivosti, postihujúci chyby súdu pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k zisťovaniu skutkového stavu alebo pri dôkaznom postupe, ktorý zákon upravuje pri zisťovaní skutkového stavu.

Podľa predmetného ustanovenia podá minister spravodlivosti dovolanie aj vtedy, ak (podľa jeho názoru) právoplatné rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z formulácie príslušného ustanovenia Trestného poriadku je zrejmé, že minister spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo neprospech obvineného v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav a rovnako tak, keď dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má náležite zistiť skutkový stav. Zároveň je predmetné ustanovenie obmedzené materiálnou podmienkou, v zmysle ktorej sa tento dovolací dôvod môže použiť iba ak by to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Tr. por.).

Právom ministra spravodlivosti ako dovolateľa je síce napadnúť rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah dokazovania, alebo namietat' takýmto spôsobom porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci, najmä procesné predpisy týkajúce sa nerešpektovania obhajoby, avšak z ustanovenia § 373 ods. 3 Tr. por. nevyplýva jeho neobmedzené právo namietat' hodnotenia vykonaných dôkazov súdom, najmä pokiaľ sa konajúce súdy dôsledne týmito dôkazmi zaoberali. V dovolacom konaní ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací súd na podklade tohto dovolania preskúmava hranice dokazovania predmetného trestného činu z hľadiska množstva a kvality dôkazov, avšak samotný rozsah hodnotenia dôkazov skúma iba z aspektov zákonnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Minister spravodlivosti odôvodnil podané dovolanie v prospech obvineného tým, že na podklade všetkých vykonaných dôkazov nebolo preukázané, že sa obvinený doc. RNDr. O. S., CSc., dopustil konania popísaného v skutkovej vete prvostupňového rozsudku, ktoré tvorí podstatu skutku-zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.. Podľa jeho názoru bola porušená jedna zo základných zásad trestného konania, v zmysle ktorej platí povinnosť súdu rozhodovať v prospech obvineného („in dubio pro reo“), pokiaľ o vine obvineného existujú dôvodné pochybnosti, a to vzhľadom na rozpory v tvrdeniach obvineného H. obvinenému H. v odposluchoch telefonických hovorov, ktoré predstavujú jediný dôkaz o vine obvineného S..

V tomto smere dovolací súd konštatuje, že existencia rozporov medzi dôkazmi sama o sebe neznamená, že by nebolo možné uznať obvineného vinným z trestného činu a že by akékoľvek rozpory alebo dôkazy museli nutne viesť k uplatneniu pravidla in dubio pro reo, t.j. rozhodnutiu v prospech obvineného. Napriek rozporom medzi dôkazmi môže súd podľa konkrétnej dôkaznej situácie dospieť k spoľahlivému záveru o spáchaní trestného činu obvineným. Rozhodnúť sa v prospech obvineného je možné len za predpokladu, ak existujúce rozpory sú tak zásadné, že vina obvineného nie je nepochybná ani po starostlivom vyhodnotení všetkých dôkazov, pričom do úvahy neprichádza možnosť vykonania ďalších dôkazov. Pravidlo in dubio pro reo je namieste použiť vtedy, ak sú pochybnosti o vine dôvodné, t.j. rozumné a v podstatných skutočnostiach, takže v konfrontácii s nimi by výrok o spáchaní trestného činu nemohol obstať. Pochybnosti teda musia byť z hľadiska rozhodnutia o vine závažné a taktiež neodstrániteľné vykonaním ďalších dôkazov, či vyhodnotením zostávajúcich dôkazov. Ak sa pochybnosť podarí odstrániť tým, že budú dôkazy hodnotené voľne podľa vnútorného presvedčenia a po starostlivom, objektívnom a nestrannom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v súhrne, potom nie je dôvod rozhodovať v prospech obvineného, ak svedčia dôkazy o vine obvineného, i keď sú medzi nimi určité rozpory.

Rozpory, na ktoré minister spravodlivosti poukazoval, ako napr. niektoré klamlivé tvrdenia obvineného H. obvinenému H. týkajúce sa telefonických hovorov s obvineným S. (počet telefonátov, kto komu volal a pod.) v kontexte vykonaných dôkazov, získaných najmä z odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky medzi obvinenými H. a H. (uskutočnenými v dňoch 10. decembra 2007, 11. decembra 2007, 28. februára 2008, 11. marca 2008, 12. marca 2008 25. marca 2008), ako aj záznamov z odpočúvania telefonických hovorov medzi obvinenými H. a S. (uskutočnenými v dňoch 25. februára 2008, 11. marca 2008, 12. marca 2008 a 25. marca 2008), nezakladajú dôvodnú pochybnosť o vine obvineného S..

Predovšetkým je potrebné uviesť, že prvostupňový súd v predmetnej trestnej veci už raz rozhodoval rozsudkom zo 16. apríla 2010, sp. zn. PK - 2T 18/2009, ktorým uznal obvineného doc. RNDr. O. S., CSc., za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. Tento rozsudok bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júna 2011, sp. zn. 5 To 15/2010, zrušený. Odvolací súd okrem nesprávnej právnej kvalifikácie, najmä s ohľadom na výklad ustanovenia § 128 Tr. zák. (verejný činiteľ), poukázal na nedostatočné objasnenie veci v tom smere, že do spisu neboli

doložené všetky zvukové záznamy telekomunikačnej prevádzky, ktoré neboli vykonané ich prehratím na príslušnom technickom zariadení na hlavnom pojednávaní, a rovnako tak poukázal na chýbajúcu správu od príslušnej zložky policajných orgánov o tom, akým spôsobom a kým boli zvukové záznamy vyhotovené a získané.

Prvostupňový súd po vrátení veci odvolacím súdom vykonal na hlavnom pojednávaní v dňoch 16. a 17. júla 2012 dokazovanie prehratím zvukových záznamov z uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky, pripojil do spisu spracované doslovné prepisy jednotlivých záznamov, ktoré zaslal aj procesným stranám, a oboznámil ich na hlavnom pojednávaní so správami o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky. Následne prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku zo 17. júla 2012, sp. zn. PK - 2T 18/2009, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Špecializovaný trestný súd teda po doplnení dokazovania v intenciách, aké nariadil najvyšší súd, vykonal všetky navrhované dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto vyhodnotil jednotlivo i v súhrne tak, ako mu to ustanovuje § 2 ods. 12 Tr. por., čo potvrdil aj odvolací súd v uznesení z 25. apríla 2013, sp. zn. 5 To 11/2012.

Vzhľadom na vyššie uvedené je nedôvodná námietka ministra spravodlivosti, že prvostupňový súd si po zrušení rozhodnutia dôsledne neplnil povinnosť vykonať všetky úkony a dôkazy, ktorých vykonanie mu nariadil odvolací súd. Reagujúc na argumentáciu týkajúcu sa určitej „selekcie a hodnotenia dôkazov len v neprospech obvineného“ je potrebné poukázať na to, že z pohľadu dovolacieho súdu ide o skutočnosti uvádzané ministrom spravodlivosti, ktoré sú len prenosom námietok samotného obvineného S. (resp. jeho obhajcu) z konania, ktoré predchádzalo zrušeniu prvostupňového rozsudku zo 16. apríla 2010, navyše v danom štádiu trestného konania po predchádzajúcom vrátení veci zjavne neopodstatnené.

Súdy oboch stupňov zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. vykonali všetky dostupné dôkazy potrebné pre rozhodnutie, zároveň dôkazy vyhodnotili jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v ich logickom súhrne podľa § 2 ods. 6 Tr. por., preto tomuto spôsobu z hľadiska pravidiel pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. Na tomto podklade sa potom konajúce súdy veľmi starostlivo a podrobným spôsobom zaoberali skutkovým stavom a veľmi logickým spôsobom dospeli k týmto skutkovým zisteniam, a preto nemožno bez ďalšieho konštatovať, že bol skutkový stav nesprávne zistený, najmä keď dovolanie neuvádza konkrétna, v čom vidí nesprávne zistenie skutkového stavu.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu so závermi súdov oboch stupňov, ktoré vykonali na podklade vyčerpávajúceho dokazovania a starostlivého vyhodnotenia dôkazov, sa stotožňuje a v podrobnostiach môže v plnom rozsahu poukázať na podrobné, vecné a logicky uzatvorené dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutí, ktoré presvedčivo preukazujú, že sa obvinený doc. RNDr. O. S., CSc., dopustil skutku tak, ako je ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku; inak vyjadrené, že ako poslanec Mestského zastupiteľstva mesta F., si dal sľúbiť od obvineného E. H. prostredníctvom obvineného H. H. finančnú hotovosť vo výške 340.000,-Sk (11.285,32 €) za to, že na rokovaní mestského zastupiteľstva pri hlasovaní o nehnuteľnostiach bližšie popísaných v skutkovej vete prvostupňového rozsudku bude ako poslanec mestského zastupiteľstva hlasovať za návrhy týkajúce sa schválenia prevodov predmetných nehnuteľností a taktiež aj za to, že zabezpečí ďalšie poslanecké hlasy svojho poslaneckého klubu; pričom dňa 11. marca 2008 na XIII. rokovaní Mestského zastupiteľstva mesta F. hlasoval za tieto návrhy.

V spojitosti s námietkou ministra spravodlivosti, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku, pretože z výpovedí svedkov, poslancov Mestského zastupiteľstva mesta F., nevyplývala snaha obvineného ovplyvňovať rozhodovanie poslancov pri hlasovaní, resp. že nebolo preukázané, že úplatok požadoval alebo si dal sľúbiť, je treba konštatovať, že v prípade obligatórneho znaku objektívnej stránky súdeného trestného činu, ktorým je konanie-dá si sľúbiť úplatok, ide o formu prípravy, ktorá je povýšená na dokonaný trestný čin. Predmetný obligatórny znak je naplnený, ak páchatel ponuku úplatku neodmietne a výslovne alebo konkludentne s ňou súhlasí, nie je

rozhodujúce, či dôjde k splneniu sľubu.

Trestný čin bol dokonaný prijatím sľubu v situácii, keď obvinený S. ako verejný činiteľ, poslanec mestského zastupiteľstva, tak urobil v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, teda v súvislosti s plnením verejných úloh, ktoré v danom prípade boli hlasovanie a odpredaj majetku mesta na rokovaní mestského zastupiteľstva obvinenému H.. Úplatok bol obvinenému prisľúbený jednak za to, že zabezpečí ďalšie poslanecké hlasy svojho poslaneckého klubu; ale aj, že bude ako poslanec mestského zastupiteľstva hlasovať za návrhy týkajúce sa schválenia prevodov predmetných nehnuteľností, čo dňa 11. marca 2008 na XIII. rokovaní Mestského zastupiteľstva mesta F. aj urobil.

Predmetné konanie preukazuje najmä komunikácia medzi obvinenými H. a S. vyplývajúca z odposluchov a záznamov telekomunikačnej prevádzky z 25. februára 2008, 11. marca 2008, 12. marca 2008 a 25. marca 2008, resp. jednotlivé skutočnosti zistené z týchto hovorov, ktoré zodpovedajú skutočnostiam zisteným z telefonických hovorov medzi obvinenými H. a H. (zvukové záznamy z 10. decembra 2007, 11. decembra 2007, 28. februára 2008, 11. marca 2008, 12. marca 2008 a 25. marca 2008). Obsah týchto rozhovorov, aj podľa názoru dovolacieho súdu, je dôležitý pre posúdenie viny obvineného, najmä za situácie, keď okolnosti schvaľovania návrhov prevodov predmetných nehnuteľností, ako aj listinné dôkazy týkajúce sa XIII. Rokovania Mestského zastupiteľstva v F., potvrdzujú skutočnosti uvádzané v zvukových záznamoch.

Z odposluchov týchto telefonických hovorov je zrejmé, že obvinený S. po hlasovaní v mestskom zastupiteľstve konanom dňa 11. marca 2008 zaslal obvinenému H. sms správu obsahujúcu informáciu o tom, že hlasovanie prešlo o jeden hlas, pričom on zabezpečil deväť hlasov v prvom hlasovaní a osem hlasov v druhom hlasovaní. Predmetnú informáciu následne potvrdil aj v ďalšom telefonickom rozhovore z toho istého dňa, keď uviedol, že „musel som tých mojích pod krk chytiť, lebo oni, že to nemôžu, keď taký článok vyšiel, že čo na to povedia novinári“ a „aj tak to dostal (rozumej obvinený H.) za tretinovú cenu aj v danom stave (v dezolátnom stave), v akom je“. Na záver predmetného telefonátu obvinený S. opätovne zdôraznil, že „dokopy zabezpečil sedemnást' hlasov“ a že „aj ty viac zarobíš“ (rozumej obvinený H.), pričom „on (rozumej obvinený H.) neprerobí ani halier na tom“. Z ďalšieho zvukového záznamu telekomunikačnej prevádzky z 12. marca 2008 vyplýva, že obvinený S. namietal, že „nekoná ako by mal (rozumej obvinený H.), lebo my sme prácu vykonali, to čo sme sľúbili (rozumej S. a H.), máme za sebou, teda keď niekto splnil úlohu, tak aj on musí plniť úlohu a kvôli tým novinám ešte s tým toľko roboty bolo“. V ďalšom telefonickom rozhovore obvinený H. ubezpečil obvineného S., že obvinený H. „všetko normálne zaplatí, len chce, aby to bolo podpísané primátorom“, pričom v tejto súvislosti spomenul aj konkrétnu sumu, ktorá mala byť obvinenému S. vyplatená za získané hlasy, t.j. 340.000,- Sk.

Z uvedeného teda vyplýva, že na základe dôkazov, ktoré boli v konaní získané a vykonané zákonným spôsobom, mohol aj dovolací súd nad akúkoľvek pochybnosť konštatovať, že bolo preukázané, že obvinený si úplatok nechal sľúbiť. Súdy oboch stupňov správne a v súlade so zákonom posúdili konanie obvineného doc. RNDr. O. S., CSc., ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pretože si ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba dal sľúbiť úplatok.

Pokiaľ minister spravodlivosti v podanom dovolaní vytykal konajúcim súdom nesprávne hodnotenie skutkových zistení, je zrejmé, že vychádzal z rovnakých dôkazov, ktoré sám len na základe svojho presvedčenia hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom; avšak s jeho závermi, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., najmä s ohľadom na objektívnu a subjektívnu stránku, sa vzhľadom na posúdenie všetkých vykonaných dôkazov dovolací súd nestotožnil.

Na záver je potrebné vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. poukázať na ustanovenie § 369 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého podnet ministrovi spravodlivosti môže podať len osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie

dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1 Tr. por. (podmienka využitia zákonného práva podať riadny opravný prostriedok).

Podanie dovolania ministrom spravodlivosti na základe podnetu je vymedzené negatívnym okruhom osôb, ktorým zákon priznáva právo podať podnet, preto pokiaľ nejde o dovolanie podané z dôvodov podľa § 371 ods. 2, ods. 3 Tr. por., kedy dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, na podanie dovolania z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por. sú oprávnené len osoby, ktorým zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem tých, ktorí nespĺnili podmienku podať riadny opravný prostriedok.

V súlade s uvedeným je zřejmé, že zákon nepriznáva obvinenému právo podať podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., keďže mu žiadna okolnosť nebráni v tom, aby takéto dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu podal aj sám.

Napriek tomu, že minister spravodlivosti podal dovolanie nielen z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ale aj z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por., tieto žiadnym spôsobom neodôvodnil a neuviedol v čom konkrétne vidí ich naplnenie. Nadväzujúc na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích, tieto dovolacie dôvody, na ktorých naplnenie minister spravodlivosti len formálne odkázal, nepreskúmať.

Dovolací súd v súlade s ustanovením § 384 od. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým minister spravodlivosti podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, pričom vzhľadom na uvedené zistil, že predmetné dovolanie je potrebné podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť, lebo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Tr. por. nie je preukázaný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.